

„Що ми е мило и драго
На Струга дюкянъ да имамъ. . .“

Ехото повтаря звънливо припъва на веселата пѣсенъ, ала въ сърдцата на всички лѣга сѣнка. Пжтеката слиза вече въ прашния пжтъ. Свърши се.

Спираме за мигъ насрѣдъ шосето и обръщаме глави назадъ. Пиринъ се възправя отново горе, бѣлъ и огроменъ, като нѣкоя исполинска катедрала съ безброй каменни звънарни, стрели и кули, забити въ небето. Алено сияние багри върховетъ на сиво-бѣлитъ конуси, запалени като за нѣкакъвъ небесенъ празникъ, далеченъ и неповторимъ.

Но ние влизаме вече въ улицитъ на Банско, електрическитъ лампи остро блѣсватъ, единъ грамофонъ гъгне румба. . . Празникътъ се свърши.

